

על חיסול
מתוך הדפים

מחן זמין : תק"ב א"י
20.6.1990

היה היו כאן פנים

לגים

לאחר שבתי השימוש הציבוריים בשדה נחמיה נכנעו לרחבת התחיה החדשה, אפשר לשיר גם רקוויאם למחן הדגים הישן. עוד "פיסת היסטוריה" הלכה.

המוז מקומות יש שלטי הסבר על האתרים הישנים וילדי הגנים הולכים בשורות, מחזיקים ידיים קטנות, ומביטים בהשתאות על בית-הילדים שהופצץ במלחמה, או חדר-האופל הראשון. לא מעט מבנים ישנים אינם זוכים לעדנה, ובסופו של דבר נכנעים לכולדזורים. כך גם במקרה הזה.

זרפא יעקובוביץ הגיע לשדרה-נחמיה בשנת 42, שנתיים לאחר המייסדים: "המחן לא היה קיים אז, הוא נבנה במשך השנים, ושימש אותנו בתקופה שהיו לנו בריכות. זה היה מחסן פתוח, עם בריכות קטנות, לשם היו מכניסים את הדגים לפני המשלוח לשוק, עם המוז מים טריים. יש כאלה מחסנים בגליל ובעמק בית-שאן.

מתי הפסקתם להשתמש בו? - "חיסלנו את הענק, לפני המוז שנים קשה לי להיזכר מתי בדיוק. מאז הוא עומד ללא שימוש, סתם חתיכת בטון, זה לא פאר את הכניסה למשק.

- ואיך הרגשת שזהו אזור?
"כשראיתי שניגשים הכולדזורים היה לי לרגע כוזה - צ"ק, השקיעו בזו הרבה עבודה ומחשבה בזמנו. אבל ככה זה, אני מניח שעכשיו ישתלו שם דשא."

ככה זה.

איתן בר-יוסף

20/6/90
"לפי" 2